

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: T.P., nar. „X“, trvale bytem „X“**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 18.11.2015, č.j. 74281/2015/ODSH/8,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 30.9.2015, č.j. OSA/P-970/15-D/27, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění, přičemž tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 15.6.2015 kolem 13:21 hod. na dálnici D11, v km 86, ve směru jízdy na Hradec Králové, jako řidič vozidla tov. zn. Ford, registrační značky (spz) „X“, jel rychlostí 135 km/h, resp. 130 km/h (po odečtení přípustné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3\%$), přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v tomto místě stanovenou dopravní značkou B20a na 80 km/h nejméně o 50km/h, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla žalobci uložena peněžitá pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a dále povinnost uhradit náklady řízení. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Žalobce předně namítl, že „*podanému odvolání nebyla věnována dostatečná pozornost a nebyly řádně zváženy a posouzeny veškeré odvolací důvody uvedené žalobcem*“. Dále rozvinul žalobce své úvahy týkající se rychlosti projednání odvolání žalobce, kdy podle jeho názoru „*odvolací správní orgán jednoznačně porušil ust. § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.*“, správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“), kdy žalobce měl údajně dle tohoto ustanovení nárok na důkladnější posouzení jeho odvolání a s ohledem „*na dobu, za kterou bylo odvolání žalobce vyřízeno, je zde důvodné podezření, že oprávněná úřední osoba porušila ust. § 2 odst. 1 správního řádu, došlo i k narušení ústavních práv žalobce, zejména byla porušena zásada rovnosti, když „odvolání žalobce“ bylo zamítnuto „nepřiměřeně rychle“ v porovnání s běžnou praxí odvolacího správního orgánu.*“ To svědčí o nedostatečné péči, která byla odvolání žalobce věnována. Tyto námitky uvedl žalobce v žalobním bodu ad a) a v dalších žalobních bodech, tj. ad b) a ad c) uvedl své námitky týkající se pochybností v otázce prokázání viny žalobce, kdy odvolací orgán nevyvrátil tvrzení žalobce, že v době spáchání přestupku neřídil vozidlo, touto možností se žalovaný při posuzování odvolání nezabýval, byla aplikována presumpce viny. Dále pak v žalobním bodu ad c) žalobce namítl, že nebyly prokázány materiální znaky přestupku, žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 14.12.2009, č.j. 5As 104/2008-45, pro uznání viny musí správní orgán prokázat naplnění obou znaků přestupkového jednání, tedy znaky formální i materiální, k tomu však ze strany správních orgánů nedošlo. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Ve vyjádření k žalobě odkázal žalovaný na argumentaci obsaženou v žalovaném rozhodnutí a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Krajský soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostály tomuto požadavku. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samo o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřícího zařízení, ověřovací list měřícího zařízení a záznam průběhu měření včetně fotodokumentace, což jsou dostatečné důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

V prvním žalobním bodu ad a) žalobce žalovanému v podstatě „*vyčítá*“, že projednání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně proběhlo „*nepřiměřeně rychle*“, že tedy údajně jeho odvolání nebyla věnována „*dostatečná péče*“, když „*nebyly řádně zváženy a posouzeny veškeré odvolací důvody uvedené žalobcem*“. K tomu soud musí poznamenat, že aby byly „*řádne zváženy a posouzeny veškeré odvolací důvody uvedené žalobcem*“, tak by nějaké odvolací důvody musel žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vůbec uvést. Ten však podal odvolání v blanketní formě, tj. bez uvedení odvolacích důvodů,

takže se v žalobě nemůže ani „divit“ tomu, že odvolání bylo *projednáno „nepřiměřeně rychle“*. V kontextu s tímto zjištěním je třeba opravit tvrzení žalobce o nepřiměřené rychlosti projednání odvolání, když jestliže žalobce žádné důvody v odvolání neuvedl, tak odvolací orgán nebyl povinen plnit funkci žalobce či jeho advokáta při podání odvolání, tj. doplňovat odvolací důvody do odvolání za žalobce či jeho právního zástupce. V takovém případě mohl postupovat odvolací orgán poměrně rychle, protože podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává odvolací orgán správnost napadeného rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. V takovém případě odvolací orgán pouze přezkoumává v rámci revizního principu napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, což také odvolací orgán učinil, když zhodnotil rozhodnutí správního orgánu I. stupně z hlediska otázky řádného zjištění otázky skutkového stavu věci, kdy v souladu se správním spisem konstatoval, že správní orgán I. stupně opatřil dostatek podkladů o tom, že žalobce skutkovou podstatu zmíněného přestupku naplnil a že vycházel ze všech již výše zmíněných podkladů, které svědčí o vině žalobce. Rovněž v souladu s konstantní soudní judikaturou žalovaný konstatoval, že tyto podklady jsou dostatečné pro zjištění viny žalobce jako přestupce v případě spáchání daného přestupku. Navíc správně vyhodnotil i vyjádření žalobce učiněné do oznámení o přestupku, které obsahuje v podstatě i vyjádření žalobce zdůvodňující spáchání přestupku (žalobce tvrdil, že se „*chvilkově zamyslel*“, přehlédl značku o snížení rychlosti, „*Po dálnkové cestě z Milána jsem přemýšlel nad opravou pneu, kterou jsem píchl. Omlouvám se za přestupek.*“). Žalobce tak nemohl být úspěšný ani s dalším žalobním bodem, kdy žádné pochybnosti o otázce prokázané viny neexistovaly, tím spíše, že žalobce ani žádné pochybnosti neuvedl ve svém blanketním odvolání. Bez příslušné odvolací námítky se tak odvolací správní orgán ani nemohl „*zabývat*“ tvrzením žalobce obsaženém v žalobě, o jeho údajné verzi, že vozidlo neřídil, když naopak z uvedeného jeho vyjádření v oznámení přestupku takovou verzi ani nepřipouští, takže ji lze považovat za účelovou. Protože žalobce žádné odvolací důvody v odvolání neuvedl, žalovaný se s tímto odvoláním vypořádal v souladu s platnou právní úpravou (§ 89 odst. 2 správního řádu), čili žalovaný věnoval odvolání takovou péči, která obsahu odvolání plně odpovídala, žalobcova námitka o nestandardní době projednání je pouze účelová, když navíc platná právní úprava nestanoví nějakou minimální lhůtu, po kterou by se měl odvolací orgán odvoláním věcně zabývat. Námitky žalobce o nedostatečné péči jsou liché, když naopak on sám nevěnoval dostatečnou „*péči*“ svému odvolání a námitky uplatnil až v žalobě. K tomu uvedl již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43 tuto argumentaci:

Postup, kdy žalobce v průběhu řízení týkajícího se dopravních přestupků neuplatnil žádné věcné námitky, když podal jen blanketní odvolání, přičemž věcná námitka byla obsažena až v žalobě, vyhodnotil ve své judikatuře týkající se těchto přestupkových věcí již i **Nejvyšší správní soud** jako účelový. Nejprve to naznačil v rozsudku ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60, když uvedl, že je „*obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). V jiném rozsudku pak NSS uvedl, že pokud bylo podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, „*je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As

56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS, popř. rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43).

A **explicitně** v obdobném případě, kdy byla **až v žalobě uplatněna věcná námitka** (která se týkala měření rychlosti vozidla žalobce tvrzením o nepřesnosti GPS souřadnic), NSS uvedl následující závěr:

*„S ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitky ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Správní orgány důkaz videozáznamem provedly, řádně jej hodnotily samostatně i spolu s ostatními důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. **Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedení měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť; tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a, s ohledem na rozsah přezkumu, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení“** (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2 As 215/2014-43).*

Stejně tak rozhodoval NSS v rozsudku ze dne 18.6.2015, č.j. 7 As 93/2015 – 36, kdy žalobce uplatnil věcnou námitku až v žalobě:

„Poukazoval-li stěžovatel na to, že před provedením dechové zkoušky kouřil, což mohlo ovlivnit správnost měření, Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto tvrzení uvedl stěžovatel poprvé v žalobě. Jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily. K tomu srov. konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, či ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43. Jestliže stěžovatel v obecné rovině poukazoval na diskrepanci mezi soudním a správním řízením, je třeba uvést, že stěžovatel tuto námitku dostatečně nekonkretizoval, např. poukazem na konkrétní ustanovení právních předpisů, poukazem na rozpory v judikatuře atp. Z tohoto důvodu se takovými tvrzeními nemohl Nejvyšší správní soud zabývat (viz např. rozsudky ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 As 92/2005 - 58, ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 65/2011 - 104, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 - 94, ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 As 20/2003 - 44, ze dne 17.3.2005, č. j. 7 As 211/2004 - 86, či ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48).“

Ke stejnému závěru pak dospěl NSS v **další judikatuře**, a to např. v rozsudku ze dne 14.5.2015, č.j. 7 As 83/2015-56 ve kterém vycházel nejen právě z výše citovaného

předchozího rozsudku 23.4.2015, č.j. 2 As 215/2014-13, ale zdůraznil i správnost tohoto závěru aplikací předchozí judikatury NSS, např. již zmíněného rozsudku ze dne 28.3.2007, č.j. 1 As 32/2006-99, dále ze dne 22.5.2009, č.j. 2 Afs 35/2009-91a ze dne 3.2.2010, č.j. 1 Afs 103/2009-232, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2033/2010. Ostatně již v tomto posledně citovaném rozsudku NSS již v roce 2010 uvedl, že „**v souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou vigilantibus iura scripta sunt (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy**“ (rozsudek NSS ze dne 3.2.2010, č.j. 1 Afs 103/2009-232, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2033/2010).

Krajský soud tak v souladu s uvedeným závěrem NSS konstatoval, že v dané věci správní orgán zjistil skutkový stav tak, že měl nadevší rozumnou pochybnost za prokázané, že se přestupkového jednání žalobce dopustil, jak to vyplynulo i z provedeného dokazování. Nutno zdůraznit, že žalobce zůstal v průběhu odvolacího řízení pasivní, když podal odvolání pouze v blanketní formě. Žalovaný proto přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rámci revizního principu (§ 89 odst. 2 správního řádu) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy (srov. rozsudek NSS ze dne 13.2.2008, č.j. 2As 56/2007-71 publikovaný pod č. 1580/2008 Sb. NSS). Krajský soud tak v souladu s uvedeným judikátem NSS upozorňuje, že odvolání jako řádný opravný prostředek je plně k dispozici toho, kdo jej podal a je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním – přestupkovém řízení platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip, kdy odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu a správnost rozhodnutí však může přezkoumávat jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání (event. tehdy, pokud to vyžaduje veřejný zájem). Správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními orgány posoudit důvodnost námitek uplatněných až v žalobě, když tento postup ze strany žalobce lze považovat již jen za účelový. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily, proto vzhledem k pasivitě žalobce nebylo třeba se ani námitkami žalobce věcně zabývat, zejména námitkou věcného charakteru o tom, že ono vozidlo neřídil. Avšak tyto námitky stejně nemohly uspět (argumentace soudu viz výše k žalobním bodům ad a) a ad b), tj. obsahující námitky o údajné nestandardní době projednání a o pochybnostech o otázce prokázané viny žalobce). Rovněž byl nedůvodný i poslední žalobní bod ad c) zahrnující námitku o tom, že nebyly prokázány materiální znaky přestupku. K tomu soud uvádí následující závěry:

Zmíněný přestupek má skutečně znaky formální a materiální, když formální znaky přestupky jsou znaky skutkové podstaty přestupku vymezené v zákoně (protiprávnost, objekt a subjektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka) a žalobce je svým jednáním nadevší pochybnost naplnil. Pokud se týče materiálního znaku, je třeba připomenout, že skutkové podstaty přestupků jsou formulovány tak, aby byly naplňovány v zásadě pouze skutky (činy), které jsou společensky škodlivé. V této souvislosti hovoříme o typové nebezpečnosti (škodlivosti), která je vyjádřena formálními znaky přestupku a příslušnou sankcí, resp. její sazbou (rozpětím). Jinými slovy, jednáním, které naplňuje formální znaky určité skutkové podstaty, je zásadně naplněn i znak materiální (srov. rozsudek NSS z 6.1.2012, č.j. 5As

106/2011). Dále je třeba si uvědomit, že jen zákon může stanovit, které jednání je trestným činem (přestupkem) a jaký trest (sankci) jakož i jaké jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání uložit (článek 39 Listiny základních práv a svobod). Je to tedy zákonodárce, kdo rozhoduje o tom, jaké jednání (typově) je nutno postihovat prostředky trestního či správního práva trestního, nikoliv správní orgán nebo soud. Proto je nutno s materiálním korektivem zacházet velice obezřetně, aby správní orgány a soudy, které jsou vázány zákonem, nenarušovaly svým postupem princip dělby moci ve státě, například tím, že samy stanoví, že například překročení rychlosti o 50 km/h při nízké intenzitě provozu na pozemní komunikaci (například o půlnoci na méně frekventované silnici) je ještě v pořádku, zatímco na silnici I. třídy nikoliv atd., čímž by byl narušen i princip rovnosti před zákonem, kdy někdo by byl trestán a jiný ne. Tedy v případě přestupků, jednání, jež naplňuje formální znaky určitého přestupku, zásadně naplňuje i znak materiální a pouze ve výjimečných případech nikoliv (konkrétní stupeň nebezpečnosti neodpovídá ani nejlehčím běžně se vyskytujícím jednáním naplňujícím danou skutkovou podstatu přestupků (srov. např. č. 43/1996 Sb. trestních rozhodnutí). Žalobce aplikoval v případě tohoto žalobního bodu rozsudek NSS ze dne 14.12.2009, č.j. 5As 104/2008-45, který však nelze na daný případ vůbec aplikovat, protože v případě tohoto judikátu se jednalo o věc, kdy došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti pouze o 2 km/h a právě proto byla z důvodů zcela pochopitelných věnována této otázce pozornost se zcela zvláštním zaměřením na okolnosti vylučující trestnost takového přestupku. V přezkoumávané věci se jednalo však o situaci diametrálně odlišnou, kdy při překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 50 km/h vyplývá naplnění materiálního znaku přestupku již z platné právní úpravy, neboť i NSS v žalobcem aplikovaném rozsudku uvedl, že lze obecně vycházet z toho, že *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplnil v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje nebo ohrožuje určitý zájem společnosti“*. Překročení rychlosti v tomto rozsahu lze jistě považovat za běžně se vyskytující případ, což „bohužel“ musí krajský soud vzhledem k bohatým zkušenostem z rozhodovací praxe v těchto případech konstatovat. Rozhodně nelze srovnávat případ, kdy řidič překročí nejvyšší dovolenou rychlost pouze o 2 km/h s případem, kdy ji překročí v takovém hrubém rozsahu, tj. o 50 km/h, kdy by na místo podání žaloby proti rozhodnutí o tomto přestupku měl spíše „zpytovat své svědomí“ (posledně uvedené lze považovat za obiter dictum vyslovené krajským soudem).

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. května 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová